

3. s. i fasten II

4. marts 2018

Toreby 9, Sundkirken 10

Salmer:

826 Guds nåde er	Her vil ties	557
300 Kom sandheds ånd		
336 Vor Gud han er		336
341 Det lakker nu		341
192 v. 7-9 Du, som har dig selv		
266 Mægtigste Kriste		266

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Johannes (Johs. 8, 42-51)

Bøn:

Vor Gud og far

Vær du sandheden om vores liv – i vores liv.

Amen

Hvem er egentlig vores far?

Er det Djævelen eller Gud?

Er det Gud eller Fanden vi tjener med vores liv?

Er det løgnen eller sandheden, som styrer vores liv?

Det er på en måde nogen lidt mærkelige spørgsmål, for der er vel ingen, der har lyst til at leve på en løgn og have Djævelen som far.

Men det kan åbenbart ske alligevel.

At løgn og død og mørke får magt i menneskers liv.

Og selvom vi godt kan have svært ved at relatere det til os selv, så ved vi også godt at det onde findes.

Selvfølgelig er det ikke løgneren og det onde der skal være vores far.

Men nogen gange er det lidt mere indviklet end som så,

det er det der kommer frem i dagens evangelietekst, hvor Jesus samtaler med jøderne om de emner.

Når virkeligheden viser sig lidt mere kompliceret, da kan vi have lidt svært ved at finde rede i godt og ondt, løgn og sandhed.

Villy Sørensen har indfanget noget af dette, netop under overskriften ”Sandhed”

Lyt engang:

Når der sker noget overraskende, siger man: ”Det er løgn!”

Når det forfærdelige sker, tænker vi: Det kan ikke være sandt!

Når der sker os noget skønt, aner vi: Det er for godt til at være sandt!

Hvad er det for en forestilling, vi har om sandhed, der udelukker det overraskende, der forfærdelige, det skønne og det gode
- og kun tolerer det dagligdags som sandt?

Så vidt citatet.

Sandheden er altså ikke kun det vi kan forstå og forklare.

Virkeligheden er større end den ser ud – og det er den fordi den er Guds.

Gud står bag vores liv.

Og det er ham, der er og skal være vores far.

Fædre er jo ikke hvad de har været, men det er måske også godt det samme.

I gamle dage – og dermed også i den gammeltestamentelige verden var faderen den ubetingede autoritet.

Det var folkets pligt at adlyde husets Herre.
Og det er i den sammenhæng vi hører historien om
israelitterne der bliver utålmodige og begynder at
tilbede en guldkalv.
Men folket skal tilbede Herren,
folket skal tilbede Gud alene.

Siden udvikler det sig til et personligt gudsforhold,
og det giver god mening også i vores
sammenhæng.

Vi vil ikke have en gammeldags autoritær far, som
sitter for bordenden og bestemmer med
konsekvente regler.

Far og mor deles om autoriteten, de har fælles
ansvar for hjemmet, samfundet og børnene.

Den autoritetsforskydning svarer faktisk meget
godt til autoritetsforskydningen i biblen.
Fra Gammel Testamente til Ny testamente.
I Ny Testamente viser Gud sig i Jesus.

Med Jesus Kristus er det ikke længere patriarkalsk
faderautoritet,

nej, den nye kristne magt og myndighed er kendetegnet ved ømheden og nærværet mellem faderen og sønnen.

I takt med at Jesus vokser fra barn til voksen mand, giver Gud sin autoritet og myndighed videre til Sønnen.

Gud vil ikke bestemme alt, hvad Jesus skal gøre og sige.

Gud sætter Jesus fri.

Gud lader ham få plads og råderum.

Det ser vi tydeligt i evangelierne, når Jesus handler overfor de mennesker han møder.

Han handler med kærlighed og ømhed, med indsigt og forståelse.

Ikke fordi det er i modstrid med Guds vilje – tværtimod.

Det er på mange måder en enestående skildring af et fader-søn-forhold.

En vellykket relation mellem forælder og barn uden magtkampe og stridigheder.

Gud og Jesus lever i fælles accept af den andens myndighed.

Begge giver og tager imod ømhed og kærlighed.
Jesus ærer sin far.
Og Gud ophøjer sin søn.

I den relation indgår også Helligånden – Guds
Ånd –
Ånden som får ømheden og kærligheden til at
række helt frem til nutiden og os og vores liv.

Og hvis vi har Gud som far – og det har vi jo! – så
vil vi elske, at myndigheden er givet videre til
sønnen.

Vi vil gerne leve i et nært forhold til den treenige
Gud.

Ømhed og kærlighed kendetegner den gode
relation.

Mellem Gud og mennesker,
mellem forældre og børn,
ja i alle menneskelige relationer er det nærheden,
der skal råde.

Sandheden om menneskelivet er at al livets
godhed kommer fra Gud – selv når det synes for
godt til at være sandt – så er det sandt at Gud er
vores far.

I Jesus Kristus er Gud kommet til os, så vi har noget at holde os til i livet og i døden.

Kærligheden er sandheden om menneskelivet. Sandheden er et menneske – nemlig Guds egen søn.

Kærligheden som den viser sig i forholdet til Jesus Kristus, er den evige sandhed, som overvinder al ondskab og død. Derfor er det så godt at have Gud til far. Amen